

Elle Kennedy

Rendez-vous

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Leeanne Kenedy

Oorspronkelijke titel: *Special Forces Rendezvous*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Ed van Eeden

Omslagontwerp: Designs by Lotte

Omslagbeeld: © Freepik

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 427 7492 4 (e-book)

NUR 301

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Verdwaald, blondje?’

Sebastian Stone schakelde de jeep uit en keek over zijn schouder, klaar om zijn charme in te zetten tegen de vrouw die eerder spottend dan gastvrij was. Maar toen die vrouw naar de bestuurderskant liep, stierf de flirterige opmerking in zijn keel. Het meisje kon niet ouder zijn dan veertien of vijftien, wat elke flirtende woordenwisseling volkomen ongepast maakte.

Toch kon hij het niet laten om zelf ook een spottend speldenprikje uit te delen. ‘Eigenlijk, kleintje, ben ik precies waar ik moet zijn.’

Hij wist dat geen enkel zichzelf respecterend tienermeisje het leuk zou vinden om ‘kleintje’ genoemd te worden, en inderdaad kreeg hij de reactie die hij al had verwacht. De bruine ogen van het meisje fonkelden van verontwaardiging, en haar morkakleurige wangen kregen een rode tint.

Met een vernietigende blik sloeg ze haar armen over elkaar. ‘Serieus, gast, wat doe je hier?’

Sebastian sprong uit de jeep en knikte naar het vervallen bakstenen gebouw, twintig meter verderop. ‘Ik heb een afspraak met dokter Davenport.’

Ze kneep haar donkere ogen wat verder dicht. ‘Ben jij een patiënt?’

Hij trok een wenkbrauw op. 'Nee. Jij?'

'Nee.' Geïrriteerd blies ze lucht uit. 'Prima. Kom maar mee, ik breng je naar Julia.'

'Wat aardig van je, juffrouw...' Hij wachtte tot ze de rest zou aanvullen.

'Simone,' zei ze met tegenzin.

'Aangenaam, Simone. Ik ben Sebastian.'

Hij pakte zijn canvas schoudertas van de achterbank en volgde de tiener, die ondanks de verstikkende hitte verrassend energiek was nu ze hem naar de overdekte veranda van de kliniek leidde.

Het was een walgelijk hete dag, en de zon had de hele rit ongenadig op Sebastians hoofd geschenen, waardoor er zweetparels op zijn voorhoofd verschenen en zijn versleten T-shirt aan zijn borst bleef plakken. Uiteindelijk had hij het shirt uitgetrokken en de rest van de rit met ontbloot bovenlijf gereden, wat ongemakkelijke blikken opleverde van plaatselijke vrouwen langs de kant van de weg.

De mensen hier waren niet gewend aan vreemdelingen in auto's die door het gebied zwierven. Valero was een van de armere stadjes in San Marquez, een kleine nederzetting aan de voet van een berg. Weelderige begroeiing, rotsachtige hellingen en een overvloed aan dicht struikgewas bepaalden het landschap, met grind- en zandwegen die zich als ongewenste indringers door het terrein kronkelden. Met een bevolking van amper duizend zielen bestond het stadje Valero uit niet meer dan wat verspreid staande huizen van vervallen baksteen, enkele afgelegen boerderijen, een verrassend drukke markt en deze kliniek van Doctors International, gelegen aan de rand van het stadje.

'Julia is achter,' zei Simone terwijl ze door de afgebladderde dubbele deuren van het gebouw stapten.

Ze liep stevig door, maar Sebastian had genoeg tijd om zijn omgeving in zich op te nemen terwijl ze de kliniek verder in liepen. Doctors International richtte zich op noodhulp in gebieden waar medische zorg hard nodig was. De organisatie zette tijdelijke ziekenhuizen op, maar beheerde wereldwijd ook een aantal vaste klinieken. Dit was er een van, en Sebastian zag meteen dat hier professioneel en efficiënt werd gewerkt.

De gangen waren sober verlicht, maar brandschoon. De wachtruimte waar hij en Simone langs liepen, was klein en benauwd, met rijen plastic stoelen en wat speelgoed voor kinderen die met hun ouders wachtten. Omdat het gebouw een L-vorm had, sloegen ze een scherpe bocht om naar links en liepen verder door een lange gang met gesloten deuren, waarschijnlijk onderzoeksruimtes. Door een paar klapdeuren met kleine vierkante ramen ving Sebastian een glimp op van een grote zaal met tientallen ziekenhuisbedden.

‘Hebben jullie veel patiënten die ’s nachts blijven?’ vroeg hij.

Ze wierp een blik over haar schouder. ‘Soms wel. Er zijn altijd wel een paar patiënten op de aidsafdeling, maar de algemene afdeling is meestal niet zo druk.’

‘Maar nu wel, vanwege de malaria-uitbraak, toch?’

Simone draaide zich om en keek hem wantrouwend aan. ‘Hoe weet jij daarvan?’

‘Ik ben journalist,’ zei hij luchtig. ‘Het is mijn werk om dingen te weten.’

Ze bleef staan en zette haar handen in haar zij. ‘Jij een journalist? Echt niet.’

Hoewel hij loog, bleef hij haar met een ernstig gezicht aankijken. ‘Echt wel.’

‘Waarvoor schrijf je dan?’ vroeg ze uitdagend.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Voor alles. Ik ben freelancer en reis de wereld rond op zoek naar verhalen.’

Sinds drie dagen geleden dan.

Dat hield hij maar voor zich. Hij kon moeilijk zeggen: ‘Weet je, ik zat bij de Special Forces, maar nu probeert mijn eigen regering me uit te schakelen.’ Dan zou het meisje hem waarschijnlijk toch niet geloven. Het klonk ook verdomd vergezocht.

Helaas was het de keiharde waarheid. De afgelopen acht maanden had hij ondergedoken gezeten met de twee overgebleven leden van zijn oude eenheid. Van het oorspronkelijke team van negen waren er nog maar drie over. Zes doden – eentje tijdens die fatale missie in San Marquez, maar de vijf daarna? Dat waren geen ongelukken geweest. Nadat ze waren teruggeroepen naar de VS, waren de anderen systematisch uit de weg geruimd, vermoedelijk omdat ze te veel wisten over die laatste opdracht.

Sebastian was zelf maar net aan de dood ontsnapt. Daarom had hij contact gezocht met Nick Prescott en hun bevelhebber, kapitein Robert Tate. Met z’n drieën waren ze zo snel mogelijk uit Dodge verdwenen.

Tot twee maanden geleden had hij nooit gedacht dat er iets vreemds was geweest aan die missie om Richard Harrison te redden, de Amerikaanse arts die door rebellen gevangen werd gehouden. Maar niets bleek te zijn wat het leek – die arts was helemaal geen gijzelaar, en de dode lichamen die Sebastians team overal in het dorp had aangetroffen? Die dorpelingen waren niet omgekomen door toedoen van de rebellen, maar door een virus, dat dokter Harrison op onschuldige mensen aan het testen was.

Helaas was dat zo’n beetje alles wat Sebastian wist. De sleutel om te achterhalen wie het bevel had gegeven om zijn

eenheid te elimineren, was dat hij moest ontdekken wie opdracht had gegeven voor de productie van een virus waarover hij nog steeds niets wist.

Hopelijk zou dat vandaag veranderen. De afgelopen maanden hadden hij en de anderen hun ogen en oren opengehouden voor ongewone medische ontwikkelingen in San Marquez, en gisteravond hadden ze eindelijk een doorbraak gehad.

Hij wist niet of de malariagevallen in Valero verband hielden met het virus van Richard Harrison, maar hij was vastbesloten dat uit te zoeken. Tate en Nick waren het ermee eens dat het de moeite waard was om hun veilige onderkomen in Ecuador te verlaten om dit te onderzoeken. Hoewel hij er een hekel aan had om zich daardoor kwetsbaar te maken, was hij vastbesloten om elke seconde nuttig te besteden.

‘Wat doe jij hier dan, kleintje?’ vroeg hij luchtig. ‘Je bent duidelijk te jong om vrijwilliger te zijn.’

‘Mijn vader werkt hier.’ Simone stak haar kin trots vooruit. ‘Hij is chirurg.’

‘Indrukwekkend.’ Sebastian grijnsde. ‘Dus hij sleept jou gewoon overal mee naartoe? Vindt hij school niet zo belangrijk?’

Ze wierp hem een vernietigende blik toe. ‘Ik krijg thuis les. Het is maar dat je het weet: er zijn belangrijkere dingen dan school. Zoals levens redden.’

Daar kon hij weinig tegen inbrengen. Levens redden was belangrijk. Net als in leven blijven, wat op dit moment zijn enige doel was.

Simone bracht hem naar het einde van de gang, waar een deur openging op het moment dat ze ernaartoe liepen.

De slanke brunette die naar buiten kwam, bleef verbaasd staan en liet een lachje ontsnappen toen haar blik die van

Sebastian kruiste. ‘Meneer Stone, neem ik aan? Ik wilde net naar buiten gaan om u op te vangen.’

‘Dat hoeft niet meer. Simone was zo vriendelijk om mij naar u toe te brengen,’ antwoordde hij met een charmante glimlach, die hij door de jaren heen had geperfectioneerd.

De brunette grinnikte. ‘Simone, vriendelijk? Dat wil ik nog weleens zien.’

In plaats van te protesteren haalde de tiener alleen maar haar schouders op. ‘U kent me te goed, dokter.’ Opnieuw wierp ze een minachtende blik op Sebastian. ‘Later, gast.’

Terwijl Simone wegbeende, keek Sebastian de brunette spottend aan. ‘Leuk kind.’

Ze grijnsde. ‘Ze kan lastig zijn, maar ze kan verrassend goed zorgen. Met patiënten is ze geweldig.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Julia Davenport.’

‘Sebastian Stone.’ Hij pakte haar hand, en de stevigheid van haar greep verraste hem, vooral omdat haar handen zo klein en fijngebouwd waren.

Eigenlijk was alles aan deze vrouw fijngebouwd. Teer, zelfs. Ze was van gemiddelde lengte, maar duidelijk magerder dan gezond was. Hij had niets tegen een slanke vrouw, maar bij Julia Davenport konden een paar kilo’s extra beslist geen kwaad. Haar blauwe tanktop accentueerde haar kleine borsten en liet de scherpe lijnen van haar ribbenkast zien. Haar benen waren niet echt mager, maar konden zeker wat meer rondingen gebruiken.

Toch moest hij toegeven dat ze verrassend volle billen had. Zijn blik bleef hangen op die ronde vormen toen Julia zich omdraaide en haar kantoor weer binnenging.

Omdat hij altijd al een billenman was geweest, bezorgde die verleidelijke aanblik hem een prikkelend gevoel, wat hem eraan herinnerde dat hij al acht maanden celi-

batair was. Aan seks had hij nauwelijks gedacht sinds hij ondergedoken zat. Toegegeven, het was makkelijk om niet aan seks te denken als je enige gezelschap bestond uit twee slechtgehumeurde soldaten en een paar flessen waterig Zuid-Amerikaanse bier.

‘Hoe was je vlucht?’ vroeg Julia.

‘Niet bijzonder.’ En niet-bestaand – hij was per boot op het eiland aangekomen, nadat hij de kapitein van een vrachtschip had omgekocht om hem een lift te geven en hem buiten de haven af te zetten, waar hij geen douanebeambten tegen het lijf zou lopen.

‘Ga zitten,’ zei ze met een gebaar naar een piepkleine, ongemakkelijk ogende plastic stoel.

Terwijl Julia plaatsnam achter een smal metalen bureau, wurmde Sebastian zijn 1,88 meter grote lichaam in het kleine stoeltje en probeerde makkelijk te gaan zitten.

Zijn geschuif en gedraai leverden hem opnieuw een glimlach op van Julia Davenport. Nu hij zich op haar gezicht richtte in plaats van op haar te magere gestalte, zag hij pas hoe knap ze eigenlijk was. Niet klassiek mooi volgens de maatschappelijke normen, maar haar gezicht was interessant. Een brede, genereuze mond, die scherp afstak tegen haar ietwat hoekige kaaklijn, een rechte, aristocratische neus en een paar grote hazelnootkleurige ogen die haar een fragiele, hertachtige uitstraling gaven.

Maar hij vermoedde dat er niets fragiels of hertachtigs aan deze vrouw was, en dat werd bevestigd toen haar gezichtsuitdrukking plotseling scherp werd. Ze kwam meteen ter zake: ‘Oké, wat wil je weten?’

‘Wil je zo graag van me af?’ vroeg hij plagerig.

‘Eigenlijk niet. Ik zou niets liever willen dan hier de komende twee kloteweken met jou blijven zitten. Ik ben uitge-

put, hongerig, chagrijnig, en ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een gesprek had met iemand die niet ziek of stervende was.' Ze slaakte een diepe zucht. 'Maar wat kun je eraan doen? Ik wist precies waar ik aan begon toen ik deze klus aannam.'

Haar directe toon en eerlijke woorden wekten zijn interesse. Toen hij dit nepinterview voorbereidde, had hij verwacht een hoop lof te horen over de organisatie Doctors International, plus de nodige inspirerende praatjes over het redden van de wereld en een verschil maken.

'Klinkt alsof het runnen van deze kliniek een zware opgave is,' merkte hij op.

'Zwaar is zacht uitgedrukt.' Even stilte. 'Ga je geen aantekeningen maken?'

O ja, aantekeningen. Dat deden journalisten.

Hij bukte en haalde een notitieblok, een balpen en een minibandrecorder uit zijn schoudertas. Met de recorder in zijn hand keek hij Julia aan. 'Vind je het goed als ik dit opneem?'

'Geen probleem.'

Terwijl hij de recorder instelde en zijn notitieblok opensloeg op een lege pagina, wierp Julia hem weer zo'n zakelijke blik toe. 'Ik heb vanmorgen wat van je artikelen online gelezen. Je schrijft goed.'

Dank je wel, Eva.

Sebastian maakte een mentale notitie om de volgende keer aardiger te zijn tegen Tates verloofde. Hij was geen grote fan van Eva Dolce geweest toen ze in hun leven verscheen. Maar goed, als een mysterieuze vrouw aan je bevelhebber vraagt om zijn leven te riskeren en iemand te vermoorden, kun je niet verwachten dat je daardoor meteen een reden hebt om haar te vertrouwen.

Maar uiteindelijk had Eva bewezen betrouwbaar te zijn,

en dankzij haar was Hector Cruz uitgeschakeld, de leider van de rebellen die San Marquez terroriseerden.

Ook dankzij Eva had Sebastian nu een nepcarrière als schrijver, die op het hele internet terug te vinden was. Het had Tates hacker-verloofde slechts een dag gekost om Sebastian Stone neer te zetten als een echte freelancer, grotendeels door in te breken op de websites van kranten en de bijschriften aan te passen. Dat verhaal zou niet overeind blijven bij diepgaand onderzoek, maar ze hadden goed ingeschat dat Julia Davenport en haar collega's niet de tijd zouden nemen om de man die een lovend artikel over hun organisatie kwam schrijven grondig na te trekken.

'Bedankt,' zei hij, hopend dat Julia geen specifieke vragen zou stellen over zijn 'werk'. 'Hoewel ik verbaasd ben dat jullie hier internet hebben.'

'Dat hebben we in de kliniek, maar het is duur, dus we gebruiken het alleen voor werk. Voor communicatie hebben we een radio, waarmee we contact houden met andere klinieken op het eiland. En een satelliettelefoon voor noodgevallen.'

'En mobiele telefoons? Ik merkte dat ik steeds geen verbinding had als ik dichterbij de bergen kwam.'

'Er staat hier ergens een zendmast, maar mijn telefoon heeft ook zelden bereik. Gisteravond hadden we bijna een uur verbinding, zodat onze vroedvrouw eindelijk langer dan vijf minuten met haar kleinzoon kon praten.' Ze schonk hem weer zo'n droge glimlach. 'Ik zweer het je, we vieren elke keer feest als iemand één streepje bereik op z'n scherm ziet. Dan is het alsof de komeet Halley net voorbij is gevlogen.'

Hij grinnikte, en even vergat hij helemaal dat hij haar moest interviewen. Hij genoot gewoon van het gesprek met Julia Davenport. Het was zo lang geleden dat hij met iemand

anders dan Tate of Nick had gepraat, en niet over de voortdurende dreiging die boven hun hoofd hing.

‘Goed, we dwalen af,’ zei ze met een eigen lachje. ‘Stel je vragen maar, meneer Stone.’

‘Sebastian.’

‘Sebastian,’ herhaalde ze.

‘Oké, waarom begin je niet met me iets te vertellen over hoe jullie hier alles hebben opgezet?’

Ze knikte en leunde achterover in haar stoel. Vervolgens gaf ze een beknopte uitleg over de organisatie Doctors International. Ze beschreef de doelstellingen, de structuur van de organisatie en de apparatuur waar ze mee werkten. Af en toe onderbrak Sebastian haar met een vraag om het interview wat geloofwaardigheid te geven, maar ondertussen probeerde hij vooral een manier te bedenken om het onderwerp te sturen naar de stervende patiënten in de zaal ernaast.

‘Dus jullie hebben hier een MRI,’ onderbrak hij haar, alsof hij daardoor gefascineerd was.

Ze knikte en speelde met het uiteinde van haar lange bruine vlecht, die over een schouder hing. ‘Klopt, maar we hebben hier geen specialist om de resultaten te analyseren. De scans worden naar het centrale lab in Merido gestuurd, en de diagnoses en de resultaten krijgen we per e-mail terug.’

Hij stelde nog een paar vragen, zonder echt geïnteresseerd te zijn in de antwoorden, maar hoe langer hij Julia hoorde praten, hoe meer ze hem fascineerde. Ze was totaal anders dan andere artsen die hij had ontmoet. Eindelijk iemand die gewone taal sprak, in plaats van ingewikkeld medisch jargon dat je hoofd deed tollen.

Hij vond ook haar stem prettig – zacht maar beheerst, zwoel genoeg om sexy te zijn, maar toch professioneel. Een warme tinteling trok over zijn rug toen zijn blik naar haar

mond afdwaalde, naar die volle lippen die zich telkens tuitten als ze pauzeerde om haar gedachten te ordenen.

Verdorie, hij raakte veel te opgewonden door dokter Julia Davenport. Hij moest deze vreemde aantrekkingskracht nu meteen in de kiem smoren.

‘Dus wat je eigenlijk zegt,’ zei hij met weer een lachje, ‘is dat jullie overbezet, onderbemand en slecht uitgerust zijn en het maar net redden.’

Haar lach bracht opnieuw een golf van warmte met zich mee. ‘Zo ongeveer,’ bevestigde ze.

Hij keek even naar de willekeurige vragen die hij in zijn notitieblok had gekrabbeld en deed alsof hij nadacht over zijn volgende vraag. ‘En de rebellen?’ vroeg hij. ‘Hebben jullie last van de ULF-strijders in deze omgeving?’

‘Eigenlijk niet.’

Sebastian was verrast. Het was algemeen bekend dat de United Liberty Fighters felle tegenstanders waren van de alliantie tussen San Marquez en Amerika. De afgelopen tien jaar had San Marquez niets dan onrust gekend door de ULF. Wat ooit begonnen was als een bewonderenswaardige beweging tegen een onderdrukkende regering, was veranderd in geweld, onrust en bijna-terrorisme.

‘Ik zit hier al zes maanden en tot nu toe laten de rebellen ons met rust,’ ging ze verder. ‘Ze mogen dan misschien niet blij zijn met Amerikaanse bemoeienis in hun politieke zaken, maar ik geloof dat veel van die rebellen echt iets geven om de burgers van dit land. Ze bereiken niets door problemen te veroorzaken voor de medici die proberen te helpen.’

‘Dat is een goed punt.’ Hij ging wat minder ongemakkelijk zitten in zijn oncomfortabele stoel en sloeg nonchalant zijn enkels over elkaar. ‘Laten we even van onderwerp veranderen. Vertel me eens over de zorg die jullie bieden aan opge-

nomen patiënten. Simone zei dat jullie een aantal aidspatiënten hebben...' Hij deed alsof hij verbaasd was. 'En iets over malaria?'

Julia knikte. 'We behandelen hier enkele aids- en hiv-patiënten, maar zoals je waarschijnlijk al hebt ontdekt in je onderzoek, komt dat hier niet veel voor. We zien hier eerder uitbraken van cholera en malaria.'

'Dus op dit moment hebben jullie met een uitbraak van malaria te maken?' vroeg hij lichtig.

Tot zijn frustratie schudde Julia glimlachend met haar hoofd. 'Nee. We houden een tiental patiënten ter observatie, maar alleen tot de uitslagen van hun bloedonderzoek binnen zijn. Het is een voorzorgsmaatregel om op malaria te testen als patiënten symptomen vertonen, maar ik ben er vrij zeker van dat niemand hier de parasiet heeft.'

'Maar er waren recentelijk een paar patiënten die het wel hadden, toch?'

'Ja, maar dat waren slechts geïsoleerde gevallen. Die wijzen niet op een grote uitbraak.'

'Kun je me meer vertellen over die gevallen? Zonder namen of privégegevens te noemen, natuurlijk.'

Julia speelde met het uiteinde van haar vlecht en wikkelde het om haar vinger. 'Ze kwamen allemaal uit dezelfde familie, en daarom denk ik niet dat we hier een malariaprobleem hebben. Het is hier in het noorden wat koeler geweest, dus zijn de muggen minder actief. De familie in kwestie had helaas de preventieve maatregelen niet genomen die we de lokale bevolking aanraden.'

'Muggennetten, insectensprays?' moedigde hij haar aan.

'Precies.' Haar toon werd zachter, spijtiger. 'Ze hebben zich niet beschermd en zijn helaas ook niet meteen voor behandeling gekomen. Toen ze wel kwamen, was het al te laat.'

De pijn in haar bruine ogen vertelde hem dat Julia echt om haar patiënten gaf. Dat verbaasde hem eigenlijk niet. Als ze om het geld de geneeskunde in was gegaan, zou ze in de Verenigde Staten zijn gebleven met een goedlopende praktijk en een dikke bankrekening. In plaats daarvan had ze ervoor gekozen om voor een schijntje te werken in afgelegen, behoeftige gebieden in Zuid-Amerika en Afrika.

Hij voelde een nieuwsgierigheid opkomen en moest zichzelf bedwingen om haar niet te vragen waarom ze eigenlijk aan buitenlandse hulp was begonnen. Maar hij kon het onderwerp nu niet laten afdwalen, niet nu ze het net hadden over wat hij hier was komen onderzoeken.

‘Hoeveel doden?’ vroeg hij kortaf.

‘De moeder, alle vijf de kinderen en de grootouders die bij de familie woonden. De vader is niet ziek geworden.’ Een nieuwe glimp van pijn trok door haar grote ogen. ‘Hij is er kapot van, om het zacht uit te drukken. Hij is zijn hele familie verloren in minder dan een week.’

Er trok een hete, ongewenste steek door Sebastians borst. Hij wist immers alles van verlies. Het leek wel alsof hij zijn hele verdomde leven mensen kwijtraakte.

Maar nu was niet het moment om te blijven hangen in pijnlijke, ongewenste herinneringen. Hij was hier om uit te zoeken of deze malariadoden verband hielden met het virus dat Harrison in Corazón had getest. Maar dit leek loos alarm te zijn.

Tenzij... Julia Davenport deel uitmaakte van het complot, samen met de mensen die op hem joegen? Zette ze misschien Harrisons geheime project voort door haar eigen patiënten te vermoorden?

Hij liet deze gedachte even sudderen, maar verwierp die toen. Nee, dat leek hem onwaarschijnlijk. Hij was trots op

zijn vermogen om mensen te doorgronden, en het had hem maar een paar minuten in Julia's gezelschap gekost om te beslissen dat deze vrouw geen kwaad in zich had.

'Ik wou dat we meer konden doen voor deze mensen,' zei ze met een weemoedige ondertoon in haar stem. 'Maar het is moeilijk. Onze organisatie krijgt het grootste deel van de financiering van particuliere donoren, en door de recessie zien we veel minder donaties dan eerst. Minder geld betekent minder voorzieningen, minder personeel, minder van alles.'

'Maar het is beter dan niets,' merkte hij op. 'Je doet wat je kunt, dokter, en dat is meer dan wat veel anderen doen.'

'Jij doet ook iets,' zei ze met een warme glimlach. 'Je werpt licht op de problemen, dwingt de mensen thuis hun ogen te openen voor de conflicten, de ongelijkheid en de gebrekkige gezondheidszorg waarmee anderen worstelen.'

Schuldgevoel prikte in zijn borst, en even zou hij willen dat hij echt een artikel schreef, alleen om nog zo'n prachtige glimlach op Julia's gezicht te zien.

Dit was verdomd verwarrend. Als het om vrouwen ging, had hij geen vast type, tenzij je 'tijdelijk' als type kon rekenen. Hij hield niet van serieuze of langdurige relaties, en Julia Davenport straalde juist serieuze en langdurige betrokkenheid uit. Ze was een arts, verdorie. Artsen stonden bekend om hun serieuze karakter.

En waarom dacht hij hier eigenlijk over na? Hij was hier om haar te interviewen, niet om met haar naar bed te gaan.

Zijn lichaam had die memo duidelijk niet ontvangen. Zijn broek voelde ongemakkelijk strak nu hij een poging deed zijn gedachten te kalmeren. Zijn handpalmen jeukten om Julia's vlecht los te maken en zijn vingers door die zijdezachte bruine lokken te laten glijden.

'Sebastian?'